

O TOCILARĂ
UN ATLET
UN DELINCVENT
O PRINTEȘĂ
O CRIMĂ
TU PE CINE AI CREDE?

Karen M. McManus

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Karen M. McManus

UNUL DINTRE NOI MINTE

Traducere din limba engleză de
Cristina Nemerovski

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2017

PARTEA ÎNTÂI

SIMON SPUNE

Capitolul unu

Bronwyn

Luni, 24 septembrie, 2.55 pm

O filmare porno. O presupusă sarcină. Două scandaluri legate de înșelatul partenerilor. Și astea sunt doar noutățile din săptămâna asta. Dacă tot ce ai fi știut în legătură cu Liceul Bayview ar fi fost din aplicația de bârfe a lui Simon Kelleher, te-ai întreba cum naiba își mai face cineva timp să meargă și la ore.

— Astea-s vechi, Bronwyn, spune o voce peste umărul meu. Așteaptă doar să vezi postarea de mâine.

La dracu'. Nu-mi place să fiu prinsă în timp ce îmi arunc un ochi pe *Despre Asta*, cu atât mai puțin de către însuși creatorul ei. Pun deoparte mobilul și îmi închid dulapul.

— Ce vieți te mai pregătești să distrugi, Simon?

Simon își potrivește pașii cu ai mei, în timp ce ne pierdem în mulțimea de elevi ce se îndreaptă spre ieșire.

— E un serviciu pe care îl fac societății, spune el, cu o fluturare detașată din mână. Tu îl meditezi pe Reggie Crawley, nu? N-ai vrea să știi dacă ar avea o cameră video ascunsă în dormitor?

Nu mă obosesc să răspund. Să ajung undeva în apropierea dormitorului lui Reggie Crawley, cel mereu trotilat,

Respect pe la fel de probabil să se întâmple pe cât este ca lui Simon să i se trezească în viitorul apropiat o conștiință.

— În orice caz, cu toții și-o merită. Dacă oamenii n-ar minți și n-ar înșela, aș rămâne fără muncă.

Ochii reci, albaștri ai lui Simon observă parcă abia acum pașii mei grăbiți.

— Unde alergi așa? Vrei puțină faimă la orele opționale?

Aș vrea eu. Parcă pentru a mă ironiza, mobilul meu primește o alertă: *Repetiții pentru competiția de mate. 3 p.m., Epoch Coffee*. Urmează și un mesaj de la o colegă de echipă: *Evan e aici*.

Sigur că e acolo. Tipul drăguț, pasionat de competiția de matematică (matesport, cum îi spunem pe scurt – mai puțin oximoron decât pare la prima vedere) e parcă mereu prezent atunci când eu nu pot ajunge.

— Nu chiar, îi răspund.

Ca o regulă generală, și mai ales în ultima vreme, încerc să-i ofer lui Simon cât mai puține informații cu putință. Trecem prin ușile de metal vopsite în verde și ne îndreptăm spre scările din spate, o linie despărțitoare între aripa veche și jegoasă a Liceului Bayview și aripa lui nouă, strălucitoare și aerisită. În fiecare an, tot mai multe familii bogate pleacă din San Diego și ajung cu 15 mile mai la est, în Bayview, așteptându-se ca taxele școlare să le ofere copiilor o experiență mai plăcută decât pereți cu zugrăveală demodată, zgrunțuroasă, și linoleum zgâriat.

Simon e în continuare pe urmele mele când ajung la laboratorul domnului Avery, de la etajul al treilea, așa că mă întorc spre el, cu brațele încrucișate.

— N-ai unde să fii în altă parte?

— Ba da. La detenție, zice, și se așteaptă ca eu s-o iau din loc.

Respect pentru Când pun în schimb mâna pe mânerul ușii ca să intru, izbucnește în râs.

— Nu-mi spune, și tu? Ce ai făcut?

— Sunt pedepsită pe nedrept, mormăi eu și deschid ușa de perete.

Alți trei elevi sunt deja așezați, și mă opresc să îi observ rapid. Nu sunt chiar gașca la care m-aș fi așteptat. Cu excepția unuia singur.

Nate Macauley se lasă pe spate cu scaunul și se strâmbă la mine.

— Ai greșit culoaru'? Aici e detenția, nu consiliul elevilor.

El ar trebui să știe cel mai bine. Nate a tot avut probleme încă din clasa a cincea, care e și perioada când ne-am vorbit noi ultima dată. Zvonurile spun că a fost de curând eliberat condiționat după ce a fost acuzat pentru... ceva serios. Ar putea fi pentru că a condus beat; ar putea fi pentru trafic de droguri. Toată lumea își cumpără drogurile de la el, dar eu știu asta doar din teorie.

— Terminați cu discuțiile.

Domnul Avery verifică ceva pe clipboard-ul lui, apoi închide ușa în urma lui Simon. Ferestrele cu arcade înalte de pe peretele din spate trimit triunghiuri de lumină din soarele după-amiezii, iar sunete vagi de la antrenamentul de fotbal ajung până la noi, de pe terenul de lângă parcare de dedesubt.

Mă așez, în timp ce Cooper Clay, care ține în mână un ghemotoc de hârtie strâns sub forma unei mingiuțe, șoptește „Addy, uite aici!“ și o aruncă spre fata de vizavi de el. Addy Prentiss clipește, zâmbește nehotărât și lasă hârtia să cadă pe podea.

Ceasul de pe peretele clasei se târâște spre 3, și nu mă pot abține să mă uit la mișcarea limbilor cu sentimentul

Respect că mi s-a făcut o nedreptate. Nici măcar nu *ar trebui* să fiu aici. Ar trebui să fiu la Epoch Coffee, să flirtez stângaci cu Evan Neiman pornind de la ecuațiile diferențiale.

Domnul Avery e genul care mai întâi te pedepsește, și abia apoi – sau niciodată – îți pune întrebări, dar poate că încă mai este timp să-l fac să se răzgândească. Îmi dreg vocea și încep să țin mâna ridicată, până ce văd rânjetul lui Nate devenind și mai larg.

— Domnule Avery, cel pe care l-ați găsit nu era telefonul meu. Nu am idee cum a ajuns în rucsacul meu. Țsta e al meu, spun, fluturând în aer iPhone-ul, în carcasa lui cu dungi.

Sincer, ar trebui să fii picat din Luna ca să aduci un telefon la orele domnului Avery. Are reguli stricte împotriva telefoanelor mobile și își petrece primele zece minute ale orei lui scotocind prin gețile noastre de parcă ar fi șeful securității de la aeroport și noi am fi suspecti trecuți pe lista neagră. Telefonul meu era în dulap, ca întotdeauna.

— Și tu ai pățit la fel?

Addy se întoarce repede spre mine, iar părul ei blond, proaspăt șamponat, îi plutește în jurul umerilor. Probabil că au despărțit-o printr-o operație chirurgicală de iubitul ei, dacă e acum singură aici.

— Nu era nici al meu telefonul ăla.

— Trei, cu mine, spune și Cooper.

Accentul lui sudist îl face să pronunțe *trăi*, nu *trei*. El și Addy schimbă priviri surprinse, și mă întreb cum de abia acum și-au dat seama de asta, din moment ce fac parte din aceeași gașcă. Poate copiii megapopulari au lucruri mai interesante de discutat decât pedepsele primite pe nedrept.

— Cineva ne-a pus la cale o farsă!

Simon se apleacă în față, cu coatele sprijinite de pupitru, părând incitat și gata să dea de firul unei bârfe

Respectiv, proaspete. Privirea lui ne inspectează pe toți patru, așa cum stăm în clasa aproape goală, înainte de a se opri asupra lui Nate.

— De ce ar vrea cineva să aducă la detenție o mână de elevi care nu au mai fost pedepsiți până acum? Pare genul de chestie pe care, nu știu, doar un tip care e aici tot timpul ar face-o, de distracție.

Mă uit și eu la Nate, dar nu mi se pare plauzibil. Să pui așa ceva la cale pare laborios, și totul la Nate – de la părul lui șaten închis foarte ciufulit, până la geaca gri de piele – zbiară *Nu dau doi bani pe nimic*. De fapt, nu zbiară – mai degrabă scuiță cuvintele, înainte să caște zgomotos. Îmi întâlnește privirea, dar nu spune nimic, doar se leagănă și mai tare cu scaunul. Încă un milimetru, și va cădea cu siguranță pe spate.

Cooper își îndreaptă umerii, iar o cută îi brăzdează fața lui de Captain America.

— Ia stați așa. Mă gândisem că e pur și simplu o greșeală, dar, dacă tuturor ni s-a întâmplat același lucru, clar e o glumă proastă pusă la cale de cineva. Și pierd antrenamentul la baseball din cauza asta.

O spune ca și cum ar fi un chirurg care operează pe cord deschis și care acum e reținut de la a salva viața cuiva.

Domnul Avery își dă ochii peste cap.

— Păstrați teoria conspirației pentru un alt profesor. Nu m-ați nimerit. Știați cu toții care sunt regulile împotriva telefoanelor mobile la ore, și cu toate astea le-ați încălcat.

Îi aruncă în special lui Simon o uitătură acră. Profii știu că *Despre Asta* există, dar nu prea au ce face pentru a-i pune capăt. Simon folosește doar inițialele elevilor și niciodată nu vorbește deschis despre școală.

— Acum, atenție la mine. Veți sta aici până la ora 4.

Respect p Vreau ca fiecare dintre voi să scrie un eseu de 500 de cuvinte despre cum tehnologia distruge liceele americane. Cine nu va respecta regulile mai primește ca pedeapsă o oră, mâine.

— Pe ce să scriem?, întreabă Addy. Nu avem computere aici.

Majoritatea sălilor de clasă au laptopuri, însă domnul Avery, care arată ca și cum ar fi trebuit să se pensioneze cu un deceniu în urmă, este mai de modă veche.

Domnul Avery merge până la pupitrul lui Addy și bate cu degetele pe marginea unui caiet galben, dictando. Cu toții avem unul pe bancă.

— Redescoperă magia scrisului de mână. Este o artă cam uitată.

Fața drăguță, în formă de inimă, a lui Addy devine o expresie a confuziei.

— Păi, și cum știm când am ajuns la 500 de cuvinte?

— Numeri, îi răspunde domnul Avery.

Ochii îi cad apoi pe telefonul pe care încă îl țin în mână:

— Și dă încoace aia, domnișoară Rojas.

— Faptul că îmi confiscați telefonul mobil *de două ori* nu vă dă de gândit? Cine umblă la el cu două telefoane?, îl întreb.

Nate rânjește, dar atât de rapid, că aproape îi ratez schimbarea de expresie.

— Serios, domnule Avery, cineva ne-a jucat o farsă, continui eu.

Mustața cărunță a domnului Avery se zbate, un gest care ne arată de obicei că e plictisit. Întinde mâna spre mine, așteptând.

— Telefonul, acum, domnișoară Rojas. Dacă nu cumva vrei să te mai întorci o dată pe aici.

Respect pentru **Îl predau, cu un suspin, în timp ce proful îi privește dezaprobator pe ceilalți.**

— Telefoanele pe care le-am luat mai devreme de la voi ceilalți sunt în biroul meu. Le veți primi după ce se termină detenția.

Addy și Cooper schimbă priviri amuzate, probabil fiindcă telefoanele lor adevărate sunt puse bine în ghiozdane.

Domnul Avery aruncă mobilul meu într-un sertar și se așază la catedră, deschizând apoi o carte și pregătindu-se să ne ignore pe toți timp de o oră. Scot un pix și lovesc ușor cu el paginile caietului galben, gândindu-mă la tema care ne-a fost dată. Chiar crede domnul Avery că tehnologia distruge școlile? E o concluzie cam deplasată la care să ajungi, doar pe baza unor telefoane confiscate. Poate că e doar o capcană și se așteaptă să-l contrazicem, în loc să fim de acord cu el.

Îi arunc o privire lui Nate, care stă aplecat deasupra caietului și scrie cu litere mari, de tipar, *Computerele sunt date dracu'*, iar și iar.

Poate că mă frământ prea tare în legătură cu tot.

Cooper

Luni, 24 septembrie, 3.05 pm

Mâna începe să mă doară după numai câteva minute. E cumva penibil, mă gândesc, dar nici nu-mi mai pot aminti când a fost ultima dată când am scris ceva de mână. În afară de asta, mai folosesc și mâna dreaptă, iar asta nu îmi va veni niciodată natural, indiferent câți ani o să tot încerc. Taică-miu a insistat să învăț să scriu cu dreapta pe când eram în clasa a doua, după ce m-a văzut aruncând mingea. *Mâna ta stângă e aur pur. N-o irosi cu rahaturi care*

Respect *nu contează*, îmi zisese. Rahaturile, potrivit lui, erau toate lucrurile în afară de aruncări. Și, per total, ce nu avea legătură cu baseball-ul.

Tot cam pe atunci a început să-mi spună și Cooperstown, o poreclă împrumutată de la gala premiilor pentru baseball. Era important pentru el să pună cât mai multă presiune pe un copil de opt ani. Să știi exact ce se așteaptă în viitor de la mine.

Simon se întinde după rucsacul lui și răscolește prin el, desfăcând toate fermoarele. Îl ridică și mai mult în poală și se holbează înăuntru.

— Unde dracu' îmi e sticla cu apă?

— Liniște, Kelleher, spune domnul Avery, fără să-și ridice privirea spre noi.

— Ok, dar... îmi lipsește sticla cu apă. Și mi-e sete.

Domnul Avery face un semn spre chiuveta din spatele clasei, cu blatul plin de eprubete și pahare de laborator.

— Du-te și bea de acolo. *În liniște.*

Simon se ridică și ia un pahar de pe chiuvetă, după care îl umple cu apă de la robinet. Se întoarce la locul lui și pune paharul pe marginea pupitrului, însă pe moment pare distras de scrisul monoton și metodic al lui Nate.

— Bă, zice el, lovindu-l ușor cu piciorul pe Nate. Ai pus tu telefoanele alea în rucsacurile noastre ca să ne faci o farsă?

De data asta, domnul Avery ridică privirea și se încruntă.

— Am zis *în liniște*, Kelleher.

Nate se lasă pe spate și își încrucișează brațele pe piept.

— De ce aș fi făcut asta?

Simon ridică din umeri.

— De ce faci tu tot ceea ce faci? Ca să ai companie atunci când o să fii pedepsit pentru tâmpenia pe care ai

— Dacă mai aud un cuvânt de la vreunul dintre voi, aveți detenție și mâine, spune proful.

Cu toate astea, Simon deschide gura să dea o replică, dar chiar atunci se aude un scârțâit de cauciucuri și apoi o bușitură, de parcă două mașini au intrat una într-alta. Addy icnește, iar eu mă apuc cu ambele mâini de pupitru, ca și cum eu aș fi fost într-una din mașinile care s-au lovit. Nate, aparent fericit pentru întrerupere, e primul care se ridică în picioare și merge să se uite pe geam.

— Cine naiba se bușește în parcare școlii?, zice el.

Bronwyn se uită la domnul Avery ca și cum i-ar cere permisiunea, și apoi, când el se ridică de la catedră, sare și ea din bancă și se duce la geam. Addy o urmează, și într-un final dau și eu drumul marginilor băncii, de care mă apucasem parcă speriat. Vreau să văd ce s-a întâmplat. Mă aplec peste pervaz să mă uit afară, iar Simon vine lângă mine și râde straniu în timp ce ne holbăm la scena de jos.

Două mașini, una roșie, veche, și una gri, fără semnalmamente speciale, sunt într-adevăr bușite una de cealaltă. Ne uităm la ele în tăcere, până când domnul Avery, într-un final, suspină exasperat.

— Ar fi bine să merg să văd dacă a fost cineva rănit.

Ne inspectează rapid pe toți cu privirea și o identifică pe Bronwyn drept cea mai responsabilă din grup.

— Domnișoară Rojas, ai grijă să fie totul în regulă aici până mă întorc.

— Bine, spune Bronwyn, aruncând o privire îngrijorată către Nate.

Stăm în continuare la geam, urmărind scena de dedesubt, dar înainte ca domnul Avery sau alt profesor să iasă din clădire ambele mașini își pornesc motorul și părăsesc parcare.

Respect pentru — Eh, ce dezamăgitor, spune Simon.

Se întoarce în bancă și apucă paharul cu apă, însă, în loc să se așeze, începe să se plimbe prin clasă și se oprește în fața posterului cu tabelul periodic al elementelor. Scoate un cap pe hol, de parcă ar vrea s-o șteargă, dar apoi se întoarce și ridică paharul spre noi, ca și cum ar da noroc.

— Mai vrea și altcineva niște apă?

— Da, eu, spune Addy, strecurându-se la loc în bancă.

— Ia-ți singură, prințeso, se strâmbă Simon la ea.

Addy își dă ochii peste cap și nu se mișcă din bancă, în timp ce Simon se sprijină de catedra domnului Avery.

— Prințesă la propriu, nu-i așa? Cu ce o să-ți umpli timpul acum, după ce balul din primăvară a fost bifat? Mai e mult până la balul de absolvire. Un spațiu gol.

Addy se uită la mine, fără să-i răspundă. N-o învinovățesc. Gândirea lui Simon nu are niciodată nimic bun de exprimat când vine vorba despre prietenii noștri. Se comportă ca și cum nu i-ar păsa dacă e popular sau nu, însă a părut destul de mândru de el când a fost votat să facă parte din juriul balului, primăvara trecută. Încă nu sunt sigur cum a reușit s-o facă, altfel decât să fi promis că va păstra secretele elevilor în schimbul voturilor.

Totuși, săptămâna trecută, când a fost un alt bal, n-am văzut nici urmă de el pe acolo. Eu am fost votat regele balului, așa că poate sunt următorul pe lista lui, să fiu hărțuit sau ce naiba face Simon de obicei.

— Care-i treaba, Simon?, îl întreb, așezându-mă lângă Addy.

Nu suntem chiar atât de apropiați noi doi, dar uneori simt nevoia s-o protejez. A fost cu cel mai bun prieten al meu încă din a noua, și e o tipă de treabă. De asemenea, nu e genul de persoană care să știe cum să-i facă față cuiva ca Simon, care nu se dă niciodată bătut.

Respect pentru — Ea e prințesa, tu ești sportivul, zice el.

Ridică apoi bărbia spre Bronwyn, pe urmă spre Nate.

— Tu ești tipa cu creier. El e delincventul. Sunteți niște clișee umblătoare din filmele pentru adolescenți.

— Și tu unde te încadrezi?, întreabă Bronwyn.

S-a tot fățâit pe lângă fereastră, dar acum merge la pupitrul ei și se așază pe el. Își încrucișează picioarele și își trage părul brunet, strâns în coadă, pe un umăr. Are ceva mai drăguț anul ăsta. Poate ochelari noi? I-a mai crescut părul? Bruscuț, te face să ai senzația că a fi tocilar e o chestie chiar sexy.

— Eu sunt naratorul atotștiutor, spune Simon.

Sprâncenele lui Bronwyn se ridică deasupra ochelarelor.

— Nu există așa ceva în filmele pentru adolescenți.

— Ah, Bronwyn, zice el, clipind, și dă pe gât toată apa din pahar. Dar *există* așa ceva în viață.

O spune ca pe o amenințare, și mă întreb dacă o are cu ceva la mână pe Bronwyn, dacă o să apară și ceva cu ea în aplicația aia idioată a lui. Urăsc chestia aia. Aproape toți prietenii mei au fost tocați acolo, la un moment dat, și uneori asta le-a cauzat probleme serioase. Amicul meu Luis și prietena lui s-au despărțit din cauza a ceva scris de Simon. Chiar dacă a fost o poveste adevărată, despre cum Luis s-a cuplat cu verișoara iubitei lui. Dar chiar și așa stând lucrurile, chestiile astea n-ar trebui publicate. Bârfele de pe holuri sunt destul de rele oricum.

Și, dacă e să fiu sincer, sunt cam panicat la gândul că Simon ar putea scrie și despre mine, dacă și-ar pune mintea la treabă.

Simon ridică paharul și se strâmbă.

— Are un gust oribil.

Scapă paharul din mână, și îmi dau ochii peste cap

Respect când văd încercarea lui de a fi dramatic. Chiar și atunci când cade pe podea, tot mă mai gândesc că joacă teatru. Dar apoi începe să hârâie din gât, ca și cum nu poate să respire.

Bronwyn e prima care sare în picioare, apoi se lasă în genunchi lângă el.

— Simon!, strigă ea, zgâlțâindu-l de un umăr. Ești bine? Ce s-a întâmplat? Poți vorbi?

Tonul ei trece de la îngrijorare la panică, și asta e suficient ca să mă aducă și pe mine în stare de alertă. Dar Nate e mai rapid – trece de mine și îngenunchează lângă Bronwyn.

— Creionul, zice Nate, uitându-se la fața roșie ca rucul a lui Simon. Ai un creion?

Simon dă din cap cu disperare, cu mâna strânsă în jurul gâtului. Apuc pixul de pe pupitrul meu și dau să i-l întind lui Nate, gândindu-mă că vrea să facă una din traheotomiile alea de urgență sau ceva de genul. Nate, în schimb, se holbează la mine de parcă aș avea două capete.

— De ăla cu epinefrină zic, spune, scotocind în rucsacul lui Simon. Are o reacție alergică.

Addy se ridică și ea și își înconjoară mijlocul cu brațele, fără să spună un cuvânt. Bronwyn se întoarce spre mine, cu fața înroșită și transpirată.

— O să caut un profesor și să sun la Salvare. Stai cu el, ok?

Își apucă mobilul din sertarul domnului Avery și iese în fugă pe hol.

Îngenunchez lângă Simon. Ochiul par să îi iasă din orbite, buzele îi sunt albastre și scoate niște sunete oribile, ca și cum s-ar îneca. Nate răstoarnă tot conținutul rucsacului pe podea și scotocește prin haosul de cărți, hârtii și haine.

— Simon, unde îl ții?, întreabă, smulgând fermoarul

Respect p buzunarului din față și scoțând doar două pixuri obișnuite și un mănunchi de chei.

Dar Simon a trecut de punctul când ar mai putea vorbi. Îmi pun palma transpirată pe umărul lui, ca și cum asta ar putea să ajute cumva.

— Ești în regulă, o să fii bine. Vor veni ajutoare.

Îmi aud propria voce devenind tot mai înceată, densă ca melasa. Accentul meu devine și mai evident atunci când sunt agitat. Sigur că acum sunt agitat. Mă întorc spre Nate:

— Sigur nu se îneacă de la ceva?

Poate că are nevoie de manevra Heimlich, nu de un nenorocit de creion medical.

Nate mă ignoră și aruncă deoparte rucsacul golit al lui Simon.

— Căcat!, strigă el, dând cu pumnul în podea. Îl ai mereu la tine, Simon? Simon!

Ochii lui Simon se dau peste cap în timp ce Nate scoțeste prin buzunarele lui. Dar nu găsește nimic, cu excepția unui șervețel mototolit.

În depărtare se aud sirenele unei ambulanțe, iar domnul Avery, împreună cu alți doi profesori și cu Bronwyn, intră alergând în clasă.

— Nu-i putem găsi tubul cu epinefrină, îi informează succint Nate, arătând spre grămada unde s-au adunat lucrurile lui Simon.

Domnul Avery se holbează la Simon, cu maxilarul căzut de oroare, apoi se întoarce spre mine:

— Cooper, în biroul asistentei trebuie să fie creioane cu epinefrină. Trebuie să fie la vedere și să aibă o etichetă pe ele. Fugi!

Ies alergând pe hol, auzind pași în urma mea, care însă par tot mai îndepărtați în timp ce fug cât de repede pot

Respect pe scara din spate. Sar câte trei trepte deodată, ajung la primul etaj și acolo dau peste câțiva elevi, în goana mea spre cabinetul medical. Ușa este larg deschisă, dar nu este nimeni înăuntru.

Cabinetul este o cameră înghesuită, cu patul proptit de fereastră și un dulap mare, gri, în stânga. Inspectez locul dintr-o privire și observ două cutii albe, cu etichete roșii. Pe una scrie *Defibrilator de urgență*, pe cealaltă *Epinefrină*. Mă reped la cea de-a doua și o deschid.

Nu este nimic înăuntru.

Deschid și cealaltă cutie, care are un aparat de plastic, cu poza unei inimi pe el. Sunt convins că nu e ceea ce caut, așa că încep să răscolesc prin cabinet, răsturnând cutii cu bandaje și aspirină. Nu găsesc nimic ce ar trebui să arate ca un creion.

— Cooper, ai găsit-o?, mă întrebă domnișoara Grayson, unul dintre profesorii care veniseră în fugă în laborator împreună cu domnul Avery și cu Bronwyn, acum intrând în cabinet, pe urmele mele.

Gâfâie ca naiba și stă aplecată într-o parte, ținându-se de mijloc. Fac un gest spre cutia albă, goală.

— Ar fi trebuit să fie acolo, nu? Dar nu sunt.

— Caută și prin sertare, spune ea, ignorând bandajele pe care le-am împrăștiat pe jos, o dovadă că deja am căutat.

Încă un profesor ni se alătură, și răscolim tot cabinetul, în timp ce sunetul sirenelor se apropie tot mai mult. Când am căutat și în ultimul sertar, domnișoara Grayson își șterge transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

— Cooper, spune-i domnului Avery că nu am găsit nimic, încă. Eu și domnul Contos o să mai căutăm.

Ajung în laboratorul domnului Avery în același timp cu paramedicii. Sunt trei și poartă uniforme ca ale celor

Respectiv care lucrează în Marină. Doi dintre ei împing o targă lungă și albă, celălalt merge în fața lor ca să împărștie mulțimea care s-a adunat deja în jurul ușii. Aștept până ce intră toți trei, apoi mă strecor și eu. Domnul Avery aproape că s-a prăbușit peste tablă, cu mânecile suflecate la cămașa galbenă.

— N-am putut găsi epinefrina, îi spun.

Își trece o mână tremurată prin părul alb și subțire, în timp ce unul dintre paramedici îl înțeapă pe Simon cu o seringă, iar ceilalți doi îl ridică pe targă.

— Dumnezeu să-l ajute pe băiatul ăla, șoptește domnul Avery.

Cred că o spune mai mult pentru el, decât pentru mine.

Addy stă deoparte, singură, și pe obraji îi curg lacrimi. Străbat clasa până la ea și îmi pun o mână în jurul umerilor ei, în timp ce paramedicii duc targa cu Simon de-a lungul holului.

— Puteți veni și dumneavoastră?, îl întreabă unul din ei pe domnul Avery.

Dă din cap și îi urmează, lăsând laboratorul gol, cu excepția câtorva profesori în stare de șoc. Plus noi patru, care am fost acolo cu Simon de când a început ora de detenție. Nu cred că au trecut mai mult de cincisprezece minute de când a fost asta, dar am senzația că au fost ore.

— O să fie bine?, întreabă Addy, cu o voce strangulată.

Bronwyn își strânge mobilul între palme ca și cum l-ar folosi ca să se roage. Nate stă aplecat, cu mâinile sprijinite pe coapse, fixând cu privirea ușa, în timp ce mai mulți profesori și elevi vin înăuntru.

— M-aș hazarda să spun că nu, n-o să fie, zice el.